



## COMMUNICEREN MET SCHOOL

# ‘Leerkrachten krijgen weinig positieve feedback van ouders’



Noëlle Pameijer

Toen kinderpsycholoog **Noëlle Pameijer** op het spoor kwam van ouderbetrokkenheid en positieve communicatie met school, vertelde haar dochter haar dat ze daar zelf vroeger nog weleens in had geblunderd. Haar boek *Met plezier naar school* is er ‘voor ouders, door ouders’ en biedt mooie handvatten voor een optimale relatie tussen kind, ouder en school.

*Toen u onderzoek ging doen naar ouderbetrokkenheid, zo schrijft u in uw voorwoord, realiseerde u zich dat uzelf - hoe goedbedoeld ook - niet altijd het onderwijs aan uw kinderen heeft ondersteund. Heeft u een voorbeeld?*

‘Ha, ja. Toen mijn dochter pedagogiek studeerde, spraken we vaak

over het vak en ik vertelde waarom ik het zo belangrijk vind dat ouders achter de leerkracht staan. Ze reageerde verbaasd: ‘Dat heb jij anders niet altijd gedaan.’ Ze vertelde over tien jaar daarvoor, toen ze in groep 4 zat: ‘Ik had erge rekenproblemen en jij vroeg elke dag gestrest of ik verlengde instructie had gehad. En als ik dan ja zei, ging jij weer op zolder verder met je werk.’ Dat vond ik al pijnlijk – ik zou nu beneden blijven zitten. Maar het klopte: ze had moeite met automatiseren, wat ik herkende uit mijn eigen schooltijd. Met haar juf hadden we een afspraak over verlengde instructie. En daar zat ik bovenop. Mijn dochter ging verder: ‘Op een dag vroeg je het weer en toen ik nee zei, ontplofte je.’ De juf had die keer gezegd: ‘Probeer het zelf maar eens!’’

*Fair enough, toch?*

‘Zeker! Wat een kei van een juf, zou ik nu zeggen. Maar toen schijn ik geantwoord te hebben: ‘Dat kán jij juist niet met rekenen!’ Mijn dochter vertelde dat ze dat niet zo erg vond, omdat ze wist dat ik het goed bedoelde: ‘Ik

vond het zo erg voor mijn lieve juf. Ik heb daarna altijd ja gezegd als jij vroeg over die verlengde instructie.’ Die terechte loyaliteit van een kind voor de juf! En wat een impact dat gesprek van een paar minuten op mijn dochter heeft gehad! Het toont ook aan hoe kwetsbaar je bent als ouder, wanneer je je zorgen maakt.’

*Hoe zou je kunnen bouwen aan vertrouwen, als ouder en leerkracht, in zo'n geval?*

‘Het begint er al mee dat leerkrachten eigenlijk maar weinig terugkrijgen van ouders, behalve als er problemen zijn. Woorden van waardering horen ze weinig. Toen ik me begon te verdiepen in ouderbetrokkenheid, ben ik dat gaan doen. Een complimentje, bijvoorbeeld dat mijn zoon heel enthousiast was thuisgekomen na een les handvaardigheid. Of iets anders dat hij niet zelf had laten merken aan zijn meester.’

*Niet uit strategisch oogpunt, maar om elkaar echt te zien.*

‘Precies. Toen mijn dochter in het vo een tafeltjesavond had, waarbij je als ouder bij de inschrijving >



Met plezier naar school!

De onmisbare rol van ouders in het succes van kinderen, komt in voorjaar 2021 uit bij Uitgeverij Pica. Noëlle's boek is onderdeel van een groter geheel, met folders en posters in meerdere talen voor scholen. Voor Balans gaat zij train-de-trainer-cursussen geven.

## Zeven principes van Handelingsgericht Werken (HGW):

1. **Doelgericht werken:** waar willen we samen naartoe?
2. **Altijd op maat:** het gaat om dit kind, deze leerkracht, deze school, deze ouders.
3. **Nadruk op opvoed- en onderwijsbehoeften:** wat heeft dit kind nodig om met plezier naar school te gaan?
4. **De leerkracht doet ertoe, de ouders net zoveel.**
5. **Kansen en krachten:** wat gaat er wel goed? Waar liggen talenten en interesses?
6. **Samenwerking:** we doen het samen, ieders bijdrage is waardevol.
7. **Heldere routes:** duidelijke stappen ondersteunen het voorgaande.



het doel van het gesprek moest opschrijven, vulde ik in: 'Ik wil de docent Nederlands een compliment geven, omdat mijn dochter nu met plezier literatuur leest.' Even later had ik de teamleider aan de lijn, dat ik alleen een afspraak kon maken, als er een probleem was. Ik ging toch. Eenmaal binnen - in zo'n lokaal waar aan vier tafeltjes tegelijk gesprekken werden gevoerd - introduceerde de docente mij aan haar collega's als 'de moeder die een compliment kwam geven'. Ik kreeg een

“Spreek het uit: Ik ben bang dat jullie me een zeurouder vinden, maar ik maak me zorgen

aplausje en de docente zei: 'Mijn man, mijn kinderen, het team - iedereen weet het. Het doet me goed, ook om me te realiseren dat wij alleen de ouders zien, als er iets niet goed gaat.' Een jaar later trof ik haar op de markt: 'De school heeft het echt opgepakt', vertelde ze, 'en we hebben zulke leuke ouders.'

**Uw interesse in ouderbetrokkenheid maakt deel uit van Handelingsgericht Werken. Wat is daar de essentie van?**

'Zo'n dertig jaar geleden voegde ik in mijn afstudeerproject als psycholoog twee modellen samen: ik integreerde een diagnostiekmodel, met daarin aspecten als wetenschappelijk redeneren, met een dialoogmodel, waarin het ging over samenwerking en over ouders, kind en leerkracht

als mede-onderzoeker. Destijds ondervond ik best veel tegenwind van collega's en werd ik naïef genoemd, maar samen met anderen ontwikkelde dat thema zich tot handelingsgericht werken. Als je de zeven principes (zie kader) leest, zul je ze waarschijnlijk meteen onderschrijven. HGW is niets nieuws, maar het geeft helderheid, houvast. Als je hetzelfde kader hebt, werk je fijner samen. Jarenlang hebben we scholen ondersteund. Nu zijn we ook ouders aan het empoweren, zodat zij de school kunnen ondersteunen. Ik hoop en verwacht dat scholen dat kunnen waarderen. Ik droom van een beweging waarin we ook voor elkaars kinderen zorgen. Want er zit zoveel waardevolle kennis en ervaring bij ouders die ze als buddy - met dit boek als leidraad - kunnen

“Ik heb ook boze mentoren gehad: Jij maakt zulke mondige ouders en leerlingen!”

inzetten voor hun kind, voor andere ouders en kinderen én voor de school!

**Verbinding zoekende ouders zullen toch wel worden gewaardeerd?**

'Dat is vaak zo, ja. Een nieuwe leerkracht merkte in zijn eerste week dat er iets vreemds was op die school. Als hij een kind eruit stuurde of boos werd, zei zo'n kind: 'Zullen we een kind-gesprek doen?' Dat waren de kinderen gewend: als iets niet goed gaat of nog niet lukt, dan gaan we met elkaar om tafel. Straf bestaat niet, consequenties wel. Daar werd die

leerkracht nieuwsgierig van. Maar ik heb ook wel eens een boze mentor aan de lijn gehad die zei: 'Jij maakt zulke mondige ouders en leerlingen die willen meedenken.'

**Stel: ik lees als ouder dit boek, maar mijn school kent HGW niet. Hoe pak ik dat aan?**

'Je kunt er altijd elementen uit pakken. Ik ben bijvoorbeeld geschrokken van verhalen van ouders, die uitgenodigd worden voor een gesprek en dan in een multidisciplinair overleg terecht komen, waarbij ze niet weten wat het doel is, wie er aanschuift,

hoelang het duurt. Vraag daar gerust om, in een vriendelijk mailtje: 'Fijn dat we het over ons kind gaan hebben. Wat mag ik verwachten? Hoe kan ik het voorbereiden?' Voorbeeldmailtjes vind je in het boek.'

**Want ik wil natuurlijk geen zeurouder zijn.**

'Nee, natuurlijk niet. Vraag jezelf eens een minuut af waar je bang voor bent. Dat ze je lastig vinden? Dat je te hoge eisen stelt aan hun omgang met jouw kind? Spreek het uit: 'Ik ben bang dat jullie me een zeurouder vinden, maar ik maak me zorgen.' Ouders voelen dat allemaal wel, maar ze verwoorden het vaak niet, terwijl het ook de school helpt. En andersom. Dat maakt het samenwerken fijner! ◀